

Arrest

nr. 210 465 van 3 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN LAER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 4 november 2015, verklaart er zich op 9 november 2015 vluchteling.

1.2. Op 27 maart 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, soenniet te zijn en te behoren tot de Pasjtoense stam Dawlatzai. U bent ongeveer 31 jaar geleden geboren in het dorp Dawlatzai in het district Gardez in de provincie Paktia. U kunt lezen en schrijven omdat u in de moskee koranlessen volgde maar u ging nooit naar school.

Van 2010 tot 2014 werkte u als truckchauffeur waarbij u ladingen leverde aan Amerikaanse basissen. Op een avond in de achtste of negende maand van het jaar 1393 Afghaanse kalender (oktober-november-december 2014) kwamen de taliban naar uw huis. U was toen zelf niet thuis, maar tegen uw broer zeiden ze dat u niet langer voor de Amerikanen mocht werken. Uw broer belde u op om de boodschap door te geven. Op aanraden van uw moeder stopte u met uw werk voor de Amerikanen en begon u voor gewone particulieren van verschillende provincies te werken. Ongeveer zes maanden later kwamen de taliban opnieuw naar uw huis. Ze vertelden uw moeder dat u nog steeds met hen moest samenwerken omdat u in het verleden voor de Amerikanen had gewerkt. Uw moeder zei tegen u dat u niet meer naar huis mocht komen. Ongeveer vier, vier en een halve maand of vijf maanden later kregen jullie een dreigbrief van de taliban waarin staat dat u niet in leven gelaten zal worden. Nadat uw broer u belde met dit nieuws, besloot u het land te verlaten.

U vertrok op 15 september 2015 uit Afghanistan om via onder andere Iran, Turkije, Bulgarije en Servië in België aan te komen op 4 november 2015 en asiel aan te vragen op 9 november 2015.

Ongeveer drie maanden na uw vertrek werd uw broer tegengehouden door de taliban toen hij in uw truck aan het rondrijden was in Zurmat, een ander district van de provincie Paktia. Uw broer K. werd tien dagen lang vastgehouden en gemarteld. De taliban staken ook uw truck in brand. De taliban trokken foto's van uw truck en stuurden ze op naar uw huis als bewijs dat u nergens veilig kunt zijn. Uw moeder riep de dorpsouderen op om naar Zurmat te gaan om te onderhandelen. De dertiende dag van uw broers ontvoering werd hij vrijgelaten onder de voorwaarde dat u nooit meer terugkeert naar Gardez.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele taskara neer, alsook de dreigbrief van de taliban, uw registratieboekje van uw truck, uw rijbewijs, leveringsdocumenten van uw werk, drie foto's van uw truck, een foto van uw kinderen en de omslag waarin deze naar België werden gestuurd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er kan geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vervolgingsfeiten van de hand van de taliban omdat uw verklaringen over de vervolgingsfeiten en uw eigen reacties hierop vaag, onwaarschijnlijk en intern tegenstrijdig zijn.

Zo zijn uw verklaringen over de eerste keer dat uw familie benaderd werd door de taliban omwille van uw werk als truckchauffeur weinig geloofwaardig om verschillende redenen. U beweert dat de taliban 's avonds uw huis in Paktia bezochten terwijl u niet thuis was en tegen uw broer zeiden dat u moest stoppen met werken voor de Amerikanen en voor de taliban moest komen werken (gehoorverslag CGVS dd. 21/12/17, p. 19, 21).

Zo is het vreemd dat u er geen idee van heeft welke talibanleden het precies waren die u verplichtten te stoppen met uw werk en vroegen om bij hen te komen werken. Wanneer u hier een eerste keer om gevraagd wordt, antwoordt u vaagweg dat het taliban van het district Zurmat zijn (CGVS, p. 21). Wanneer het CGVS vervolgens vraagt naar concrete namen van de commandanten van deze talibanleden, moet u toegeven dat u hen niet kent en komt u niet verder dan te vermelden dat Jalaluddin Haqqani een bekende commandant is (CGVS, p. 21). Dat u moet teruggrijpen naar deze algemene leider van het Haqqaninetwerk die weliswaar oorspronkelijk van Paktia afkomstig is, maar geen enkele commandant kunt benoemen van de taliban waar uw familie rechtstreeks contact mee had en die verantwoordelijk was voor uw vertrek uit Afghanistan is weinig geloofwaardig. Zelfs indien u op het moment zelf niet aanwezig was bij het bezoek van de taliban mag, gezien de dreiging die van hen uitging, verwacht worden dat u uitzocht wie er nu precies naar uw huis was gekomen en welke commandanten van de taliban hier eigenlijk voor verantwoordelijk was.

Ook uw reactie op deze eerste bedreiging is niet aannemelijk. U verklaart dat u zodanig bang was dat u stopte met werken voor de Amerikanen (CGVS, p. 22) maar tegelijkertijd zocht u geen hulp (CGVS, p. 22). U verklaart zelf dat de ouderen gingen onderhandelen met de taliban voor de vrijlating van uw broer nadat u het land reeds verlaten had (CGVS, p. 20, 26).

Het lijkt er dan ook op dat de ouderen, niet enkel een communicatielijf hadden lopen naar de taliban, maar dat ze ook welwillend waren om op te komen voor hun dorpelingen. Het is dan ook vreemd dat u geen beroep op hen deed omdat u ervan uitgaat dat de malik en de dorpsouderen wisten dat u reeds vier jaar lang containers verplaatste voor Amerikanen en niets zouden hebben kunnen doen (CGVS, p. 22). Er mag van worden uitgegaan dat u toch op elke mogelijke manier zou hebben proberen onder de dreiging van de taliban uit te komen, gezien u een eerste stap had gezet en was gestopt met werken (CGVS, p. 19).

Ook uw verklaringen over de tweede benadering van de taliban aan uw adres zes maanden later kunnen niet overtuigen. Zo roept het vragen op dat de taliban u zes maand gerust zouden hebben gelaten nadat ze een eerste keer waren langsgekomen (CGVS, p. 23). Ze wilden reeds bij het eerste bezoek aan uw huis dat u met hen zou meewerken (CGVS, p. 19, 21). Waarom ze dan zolang nog gewacht hebben alvorens een tweede keer te komen, mag een raadsel heten. Ook vreemd is dat u niet weet of deze mensen dezelfde talibanleden waren als de vorige keer omdat ze hun gezichten bedekt hielden (CGVS, p. 23). Vreemd is ook dat ze deze keer zouden gezegd hebben dat ze u zouden onthoofden waar u ook heenging (CGVS, p. 23), maar u ondanks deze expliciete doodsbedreigingen wederom geen hulp zocht bij de ouderen of malik van het dorp, noch zou u enige andere poging hebben ondernomen om te onderhandelen met de taliban (CGVS, p. 23). U verklaart dat u dit niet kon doen omdat de taliban mensen direct doden als zij over geld spreken met hen (CGVS, p. 24) hetgeen geenszins overeenkomt met objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de taliban vaak overleg plegen met de stamouderen. Bovendien bleef u na dit tweede bezoek van de taliban, waarin zij u uitdrukkelijk met de dood bedreigden indien u niet voor hen zou komen werken, nog vier of vier en een halve maand lang in Afghanistan (CGVS, p. 24). Het verlaten van thuisland, familie en eigen gezin is uiteraard een moeilijke beslissing maar juist het feit dat u noch in de zes maanden tussen de twee thuisbezoeken van de taliban, noch in de vier à vier en een halve maand na het tweede thuisbezoek van de taliban ook maar één stap ondernam om een andere oplossing te proberen vinden voor uw problemen met de taliban, ondermijnt uw geloofwaardigheid sterk.

Vervolgens zou u de finale beslissing om het land te verlaten, genomen hebben toen de taliban een dreigbrief neerlegden waarin zij zeiden dat zij u overal zouden vinden en doden, waarop u nog vijf dagen in Afghanistan bleef en dan vertrok (CGVS, p. 24). Zowel uw verklaringen over deze dreigbrief en de bedreigingen van de taliban hierin, als de dreigbrief zelf vertonen echter zodanig ernstige gebreken dat uw algemene geloofwaardigheid sterk wordt aangetast. Opnieuw is het uiterst frappant dat de taliban vier of vier en een halve maand na hun tweede bezoek aan uw huis gewacht zouden hebben om u een dreigbrief te sturen (CGVS, p. 24). Dat deze taliban, die eigenlijk wel plannen met u hadden want ze wilden dat u met hen zou meewerken, zoveel geduld zouden hebben met u, en zoveel tijd lieten tussen de verschillende dreigementen door, is gewoonweg niet geloofwaardig. Op die manier moeten de taliban ook geweten hebben dat ze u de tijd gaven concrete ontsnappingsplannen te maken, zodat ze in hun eigen voet schoten en hun eigen plannen in het water lieten vallen.

Vervolgens zijn ook uw eigen verklaringen over de dreigbrief niet geloofwaardig en bovendien tegenstrijdig met de inhoud ervan. U beweert dat deze brief de concrete aanleiding was van uw vertrek uit Afghanistan en dat u deze kreeg vijf dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 24, 25). U stelt verder dat u Afghanistan verliet op de 15e van de 9e maand van 2015 en dat u dit precies weet omdat u een contract moest ondertekenen bij de smokkelaar voor het geval u Europa niet zou bereiken (CGVS, p. 13, 14). U verklaart daarenboven dat u ongeveer 40 à 50 dagen onderweg was van Afghanistan naar België (CGVS, p. 25; verklaring DVZ dd. 13/01/16, p. 10). Aangezien u in België aankwam op 4 november 2015 en asiel aanvraag op 9 november 2015 kan inderdaad besloten worden dat u ongeveer midden september Afghanistan verliet, een reistijd van 40-50 dagen indachtig. Het is dan ook hoogst merkwaardig dat de dreigbrief van de taliban de Islamitische datum 27/12/1436 heeft. Deze datum komt immers overeen met 11 oktober 2015 Gregoriaanse kalender, met andere woorden bijna een maand ná uw vertrek uit Afghanistan. Uw verklaring wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, is dat de taliban u eigenlijk één maand de tijd gaven om u aan te geven en u anders gedood zou worden (CGVS, p. 25). Dit is niet ernstig, incoherent met uw eerdere verklaringen en bovendien ook tegenstrijdig aan de werkelijke inhoud van de dreigbrief die nergens melding maakt van een deadline om u aan te geven.

Sterker nog, de inhoud van de dreigbrief is volstrekt tegenstrijdig aan het door u geschetste asielrelaas in het algemeen. In de dreigbrief verklaren de taliban dat u moet stoppen met uw werk voor de Amerikanen of gedood zou worden. Nochtans beweert u dat de taliban, die overal mensen hebben (CGVS, p. 22), reeds maanden eerder op de hoogte waren van het feit dat u niet langer werk deed voor de Amerikanen en u enkel bleven lastig vallen omdat ze nu wilden dat u voor hen zou gaan werken (CGVS, p. 22, 24). Dat zij dit ineens zouden vergeten en terug zouden eisen dat u uw werk voor de Amerikanen moest stopzetten, is volstrekt ongeloofwaardig.

Dat u daarenboven niet eens weet of de dreigbrief vermeldt waar u zich precies zou moeten aanmelden (CGVS, p. 25) getuigt geenszins van enige interesse in deze doodsb bedreiging van de taliban. Deze vaststellingen over de gebeurtenis die volgens u de directe aanleiding was van uw vertrek uit Afghanistan, doen op ernstige wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. De tegenstrijdigheden met de door u neergelegde dreigbrief tast niet enkel de geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan, maar maakt ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze dreigbrief. Ook het geloof in de authenticiteit van de andere door u neergelegde documenten, wordt door het voorgaande aangetast.

Hoewel de ontvoering en mishandeling van uw broer K. na uw vertrek uit Afghanistan rechtstreeks voortvloeien uit uw eigen vervolging door de taliban en die vervolging reeds ongeloofwaardig werd bevonden, zijn ook uw verklaringen over de ontvoering en mishandeling van uw broer weinig geloofwaardig waardoor ook uw algemene geloofwaardigheid opnieuw ondermijnd wordt. Zo is het allerm minst geloofwaardig dat uw broer na uw vertrek uit Afghanistan uw eigen truck nam om nog mee rond te rijden, waardoor hij gespot zou zijn door de taliban en meegenomen zou zijn (CGVS, p. 20). U geeft namelijk zelf aan dat het zodanig onveilig was voor u om terug te keren naar uw dorp dat u uw truck in een andere provincie liet en in het geheim terugkeerde (CGVS, p. 22). Dat uw broer dan ook deze truck zou overnemen en verder zou gebruiken in hetzelfde district als datgene waar u door de taliban ter dood veroordeeld werd net omwille van uw werk met die truck, is niet ernstig, te meer daar u zelf aangeeft dat de taliban uw truck kenden (CGVS, p. 26).

Aldus kan besloten worden dat de door u beweerde vervolgingsfeiten door de taliban geenszins geloofwaardig zijn omdat uw verklaringen vaag, onwaarschijnlijk en tegenstrijdig zijn.

Daarnaast dient gesteld te worden dat louter en alleen het gegeven dat u in het verleden containers zou vervoerd hebben naar legerbasissen niet voldoende is om aan te nemen dat u een gegronde vrees op vervolging zou hebben. Uit de "UNHCR guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016, kan worden afgeleid dat de nood aan bescherming van burgers die samenwerken met de overheid afhankelijk is van de omstandigheden eigen aan de zaak. Het loutere gegeven dat u in het verleden deze werkzaamheden zou hebben uitgevoerd, volstaat niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U geeft aan dat u dit werk deed van 2010 tot einde 2014 (CGVS, p. 8, 11). Aangezien uw problemen met de taliban zoals hierboven toegelicht ongeloofwaardig zijn, kan besloten worden dat u in die tijd op geen enkel moment persoonlijk bedreigd werd door de taliban waardoor het niet aannemelijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan ineens wel problemen zou ondervinden door het werk dat u in het verleden uitvoerde. Bovendien geeft u zelf aan dat u nooit rechtstreeks contact had met Amerikanen en niet eens weet welke Amerikanen er eigenlijk op die basissen werkten (CGVS, p. 9). Dat u aldus louter omwille van uw werkzaamheid in het verleden een vrees voor vervolging zou hebben is niet aannemelijk.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van

regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar de dreigbrief die u kreeg die vermeldt dat u waar dan ook gevonden zou worden (CGVS, p. 24), dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat u een dreigbrief ontving maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u jarenlange werkervaring heeft opgedaan in de textielwinkel van uw vader (CGVS, p. 5), erna als arbeider met uw neven (CGVS, p. 5) en nog later als truckchauffeur (CGVS, p. 6, 8). Ondanks uw gebrek aan scholing blijkt u naast Pasjtoe een goede kennis te hebben van Dari en kunt u zichzelf goed uitdrukken in deze taal tijdens het gehoor bij het CGVS (CGVS, p. 16-17), hetgeen u zeker kan helpen bij het vinden van werk in Kabul. Naast deze elementen inzake werkervaringen beschikt u er daarenboven ook nog over een familiaal netwerk dat u bijkomend kan ondersteunen bij terugkeer. Uw zus en haar man wonen immers in de stad Kabul en deze laatste zou er werken als taxichauffeur (CGVS, p. 14). U heeft ook nog een neef langs vaderskant die in Kabul woont (CGVS, p. 15), er werkt als ingenieur voor Roshan of Areeba en een winkel heeft (CGVS, p. 16).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw originele taskara, uw registratieboekje van uw truck, uw rijbewijs, leveringsdocumenten van uw werk, een foto van uw kinderen en de omslag zeggen louter iets over uw identiteit en tewerkstelling, die niet in vraag worden gesteld, maar niets over de door u beweerde vervolgingsfeiten door de taliban. De dreigbrief werd eveneens aangehaald om incoherenties aan te tonen in uw asielmotieven. Wat betreft de foto's van uw truck moet worden opgemerkt dat nergens uit blijkt dat dit uw truck is. Bovendien zijn foto's per definitie een momentopname waardoor ze geen bewijs kunnen vormen voor uw asielrelaas. Tot slot moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming

genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat het niet de taak is van de commissaris-generaal om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten en merkt op dat op basis van artikel 4.1 van de Kwalificatierichtlijn een gedeelde bewijslast geldt. Hij citeert ook uit richtlijnen van UNHCR en voert aan dat *in dubio* aan hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

Wat betreft de identiteit van de talibanleden, stelt verzoeker dat zijn woonplaats tweemaal door talibanleden werd bezocht en dat zij beide keren bivakmutsen op hadden. Hij wijst op de foto die hij voorlegde. Uit een rapport blijkt volgens hem dat dit vaker voorkomt. Hij wijst er ook op dat hij niet aanwezig was bij hun komst zodat hij hun identiteit onmogelijk kon nagaan. Hij stelt dat de commissaris-generaal zou moeten weten dat bedreigingen en aanslagen vaak op een anonieme manier plaatsvinden. Hij voert ook aan dat hij vreesde voor zijn leven en zo ver mogelijk wilde wegblijven van de taliban; zichzelf in nesten werken en proberen uit te zoeken wie de anonieme, gemaskerde talibanleden waren, zou zijn situatie geenszins verbeteren, aldus verzoeker. Hij stelt dat hij net uit vrees wegbleef van zijn thuis en slechts enkele keren naar de provincie Paktia terugkeerde.

Aangaande zijn reactie op de eerste bedreiging stelt verzoeker dat hij een eerste maal werd bedreigd omwille van zijn werkzaamheden voor de Amerikanen en dat hij er vanuit ging dat wanneer hij met deze werkzaamheden zou stoppen, de bedreigingen van en problemen met de taliban niet meer zouden voorkomen. Hij vindt het opmerkelijk dat de commissaris-generaal deze reactie niet aannemelijk vindt. Hij citeert uit een rapport van EASO waaruit volgens hem blijkt dat het stoppen met de job in bepaalde gevallen voldoende is om de dreiging te doen afnemen. Betreffende de verwijzing in de bestreden beslissing naar de tussenkomst van de ouderen bij de ontvoering van zijn broer, stelt verzoeker onder meer als volgt in zijn verzoekschrift: *"Dat er bij de ontvoering van zijn broer beroep werd gedaan op de ouderen, is niet verwonderlijk. De taliban was op dat moment al over gegaan tot ontvoering, hetgeen veel drastischer was. Bovendien had verzoekers broer een neutraler profiel aangezien hij nooit voor de Amerikanen werkte. De kans dat de ouderen in zo'n situatie zouden tussenkomen, was veel groter. Werken voor de buitenlandse troepen werd immers niet erg op prijs gesteld: [...] Bovendien vrezen de dorpsouderen zelf ook de Taliban en nemen ze niet zomaar het risico om tussen te komen. Zij proberen zelf risico's te vermijden. Zij worden immers zelf ook onder druk gezet en vormen regelmatig het slachtoffer van aanslagen door de Taliban: [...]"*.

Wat betreft de tweede bedreiging stelt verzoeker dat de taliban enkele maanden hebben gewacht tot ze weer overgingen tot een nieuwe bedreiging. Hij stelt dat hij niet kan uitleggen wat de precieze reden is van deze termijn, doch volgens hem doet dit geen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Hij meent dat dit wellicht te maken heeft met het feit dat de taliban hem zochten maar niet vonden aangezien hij slechts enkele keren terug naar huis is gekomen en de provincie Paktia heeft vermeden uit vrees voor de taliban. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal verder stelt dat bepaalde zaken vreemd zijn maar niet aannemelijk maakt waarom en dus geenszins overtuigt. Hij acht het zelf niet vreemd, maar net coherent dat de talibanleden opnieuw hun gezichten hadden bedekt. Waar de commissaris-generaal de tussenkomst van de dorpsouderen aanhaalt en stelt dat verzoeker geen hulp zocht, verwijst verzoeker naar het bovenstaande en wijst hij erop dat hij tijdens zijn gehoor verklaarde dat in zijn geval het inroepen van de ouderen voor meer problemen zou zorgen. Verzoeker merkt tevens op als volgt in zijn verzoekschrift: *"Verweerder stelt dat er vaak sprake is van overleg met ouderen en het betalen van geld. Volgens de informatie waarover verzoeker beschikt (zie stuk 4 en 6) is dit inderdaad het geval bij ontvoeringen, maar niet zozeer om bedreigingen te doen ophouden."*

Wat betreft zijn reactie na de tweede bedreiging, stelt verzoeker dat hij hierna inderdaad nog een tijd in Afghanistan bleef. Hij wijst erop dat hij ervoor zorgde dat hij niet in zijn provincie Paktia was zodat de taliban hem niet zomaar zouden kunnen vinden. Hij hoopte dat als hij weg zou blijven, ze hem op een dag met rust zouden laten. Hij wijst ook op zijn verantwoordelijkheid om voor zijn echtgenote en drie kinderen te zorgen: *"Zomaar vertrekken, met de hoop dat de situatie nog zou kunnen verbeteren, was dus geen optie."*

Vervolgens stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Opnieuw stelt verweerder dat het ‘frappant’ is dat de Taliban 4.5 maand heeft gewacht om een dreigbrief te versturen.

Dat iets frappant is of niet, doet niet ter zake. Verzoekers verklaringen zijn coherent en hij geeft de feiten weer. Dat de Taliban opnieuw enkele maanden wachtte, kan niet aan verzoeker worden verweten en doet geen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Wellicht heeft dit zolang geduurd omdat verzoeker nagenoeg niet meer in de provincie Paktia kwam en hij dus niet door de Taliban was aangetroffen.

Verweerder stelt ook dat de Taliban door zolang te wachten hem de kans geeft om concrete ontsnapplannen te maken.

Verzoeker reed als truckchauffeur voortdurend over heel Afghanistan rond. Hij kon dus al eerder ontsnappen maar deed niet omwille van de zorg voor zijn familie en zijn hoop dat de bedreigingen zouden ophouden. De bewering van verweerder komt dus niet overeen met de realiteit.”

Aangaande de dreigbrief, stelt verzoeker vooreerst dat dit type brieven overeenkomt met de beschikbare informatie over de werkwijze van de taliban. Hij citeert dienaangaande uit een rapport van EASO. Hij stelt dat de dreigbrief ook de titel en de stempel bevat die de meeste dreigbrieven bevatten. Hij meent voorts dat hij een duidelijke en heldere verklaring gaf over de dreigbrief. Hij stelt dat hij de brief heeft ontvangen op 10 september 2015 en dat de erop vermelde datum de datum is waarop hij zich ten laatste had moeten conformeren met de eisen. Volgens hem vermeldt het gehoorverslag hierover enkel: *“Datum dreigbrief: 27/12/1436”*. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal op dit punt niet heeft *“doorgevraagd zodat verzoeker alle onduidelijkheid uit de wereld kon helpen”*. Hij meent ook dat de verklaring precies overeenkomt met de feiten en stelt dienaangaande als volgt in zijn verzoekschrift: *“Hij stelt zelf dat hij de 15e vertrok, 5 dagen nadat hij de brief had ontvangen. Hij is dus vertrokken midden september. De gestelde deadline is 27/12/1436, zijnde 11 oktober 2015 en dus één maand nadat hij de brief heeft ontvangen.”* Voorts meent verzoeker dat de commissaris-generaal niet duidelijk maakt wat de werkelijke inhoud van de dreigbrief zou zijn en waarom deze inhoud anders zou zijn dat hetgeen verzoeker stelt. Hij wijst erop dat de brief tijdens het gehoor alleszins niet werd vertaald en dat er zich in het opgevraagde dossier geen vertaling bevindt. Verzoeker voegt zelf een vertaling van de brief toe aan zijn verzoekschrift, waaruit volgens hem blijkt dat hetgeen hij verklaarde ook in de brief is terug te vinden. Hij stelt dat in de brief staat dat het een waarschuwing is, dat hij zich moet gedragen volgens de islamitische regels en dat hij niet voor de Amerikanen kan werken. Volgens hem wordt ook de deadline van 11 oktober 2015 vermeld. Vervolgens wijst verzoeker erop dat in de dreigbrief door de taliban twee eisen worden gesteld: (i) stoppen met werken voor de Amerikanen en (ii) zich aanmelden bij de taliban. Hij stelt dienaangaande als volgt in zijn verzoekschrift: *“Hoewel verzoeker al enige tijd gestopt was met werken voor de Amerikanen, uit vrees voor repercussies, en hoewel verzoekers moeder dit ook al had gecommuniceerd, waren de Taliban hiervan klaarblijkelijk niet van overtuigd. Zij benadrukten dat hij niet voor de Amerikanen kan werken. Dit werd ook zo door verzoeker bevestigd (zie gehoor CGVS p. 23). Bovendien had verzoeker zich nog steeds niet aangemeld bij de Taliban en voldeed hij dus niet aan hun eisen.”*

Betreffende de ontvoering van zijn broer, voert verzoeker aan dat de motieven voor het ongeloofwaardig bevinden van deze ontvoering in de bestreden beslissing niet overtuigend zijn. Volgens hem worden zijn verklaringen hieromtrent in de bestreden beslissing als ongeloofwaardig aanzien omdat het *“weinig geloofwaardig”* wordt genoemd. Hij merkt op dat de commissaris-generaal zelf verwijst naar het bestaan van de ontvoering en de onderhandelingen van de taliban. Verder acht hij het niet opmerkelijk dat zijn broer met de truck rondreed en wijst hij erop dat, hoewel het inderdaad gevaarlijk was, dit de enige bron van inkomsten vormde na het vertrek van verzoeker en het overlijden van hun vader. Hij stelt dat hij verklaarde dat hij zijn truck aan zijn broer heeft overgedragen in Ghazni. Zijn broer heeft de truck tegen zijn advies in toch in gebruik genomen om hout te vervoeren. Volgens verzoeker stelt de commissaris-generaal de feiten anders voor dan ze in werkelijkheid zijn. Hij stelt dat hij niet zozeer problemen had omdat hij met een truck reed, maar vooral omdat hij zaken had vervoerd voor de Amerikanen. Hij wijst erop dat de truck in brand werd gestoken, dat hij hiervan foto's voorlegde, maar dat hier niet naar wordt verwezen. Hij stelt tevens dat dergelijke ontvoeringen regelmatig voorkomen en dat de dorpsoudsten in zo'n situaties onderhandelen. Hij citeerde dienaangaande uit rapporten. Tevens stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: *“Betreffende de ontvoering spreekt verweerder zichzelf ook tegen. Enerzijds stelt hij dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn (zie beslissing CGVS p. 3), anderzijds verwijst hij wel tweemaal naar het bestaan van de ontvoering en de onderhandelingen met de dorpsoudsten (zie beslissing CGVS p. 2). Het gaat niet op warm en koud tegelijk te blazen.”*

Vervolgens meent verzoeker dat de bestreden beslissing onjuist en onvolledig is gemotiveerd.

Hij stelt dat de commissaris-generaal niet aan “*cherry picking*” kan doen en aan de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoeker kan trachten te ondermijnen. Volgens hem geeft de commissaris-generaal aan elke verklaring een negatieve interpretatie, terwijl zijn verklaringen duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging.

Verder stelt verzoeker dat hij vele documenten voorlegde die duidelijk bijdragen aan zijn geloofwaardigheid. Het is voor hem geenszins duidelijk waarom een deel van zijn documenten (originele taskara, registratieboekje, rijbewijs, leveringsdocumenten, foto van kinderen) wel worden aanvaard en waarom de foto's van de truck en de dreigbrief niet worden aanvaard terwijl er geen gedegen onderzoek naar is gedaan. Volgens hem gaat het niet op om simpelweg een niet-gemotiveerde selectie van documenten te maken. Hij wijst erop dat zijn raadsman het volledige dossier opvroeg en dat deze stukken lijken te ontbreken. Hij citeert dienaangaande uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat zijn werkzaamheden niet in vraag worden gesteld en stelt dat hij als truckchauffeur *an sich* al een risico loopt. Onder verwijzing naar rapporten waaruit hij citeert stelt hij dat (voormalige) truckchauffeurs een groter risico lopen gelet op hun job, de gevaarlijke routes die ze afleggen en het feit dat ze een gemakkelijk slachtoffer vormen. Hij meent dat de commissaris-generaal te kort door de bocht gaat. Tevens meent verzoeker dat de commissaris-generaal voorbij gaat aan een cruciaal element, namelijk het feit dat verzoeker als truckchauffeur voor de Amerikanen en dus voor buitenlandse troepen werkte. Hij wijst erop dat hij naast zijn eigen vrees ook de problemen en de dood van andere chauffeurs aanhaalde. Hij stelt dat zijn vrees in verschillende bronnen wordt bevestigd en citeert uit een aantal artikels en rapporten. Hij voert aan dat zelfs wanneer hij niet langer voor buitenlandse of Amerikaanse troepen zou werken, hij ernstige consequenties riskeert. Betreffende de Amerikanen merkt verzoeker op dat de Amerikaanse en buitenlandse militaire diensten documenten afleverden en de trucks zelf doorzochten en controleerden. Dit proces stemt volgens hem precies overeen met hetgeen in een onderzoek naar Afghaanse truckers naar boven kwam. Hij stelt dat de Amerikanen aan hemzelf goederen afleverden en dat bij sommige transporten het konvooi door Amerikaanse troepen werd begeleid. Hij voegt enkele nieuwe bewijzen van zijn werkzaamheden toe aan zijn verzoekschrift. Hij wijst er ook op dat de taliban erop aandrongen dat hij voor hen zou werken en stelt onder verwijzing naar een rapport dat in de provincie Paktia effectief aan gedwongen rekrutering wordt gedaan.

Vervolgens wijst verzoeker op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, stelt hij dat hij meerdere malen werd bedreigd en een dreigbrief ontving en wijst hij erop dat zijn broer werd ontvoerd en dat zijn truck in brand werd gestoken. Hij wijst er tevens op dat hij ook al verschillende keren werd aangevallen door de taliban toen hij met een konvooi onderweg was, doch dat de commissaris-generaal hieraan volledig voorbijgaat. Hij meent dat hij derhalve reeds ernstige schade heeft ondergaan en rechtstreeks werd bedreigd met vervolging. Hij voert aan dat de commissaris-generaal absoluut niet aannemelijk maakt dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Hij stelt dat de commissaris-generaal naliet dit te onderzoeken, laat staan om de reeds opgelopen schade als een duidelijke aanwijzing te beschouwen.

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verweerder verwijst naar art. 48/4, §2, c Vw. (subsidiare bescherming bij willekeurig geweld) en 48/5, §3 Vw (intern vestigingsalternatief). om dan over te gaan naar een onderzoek naar de graad van het willekeurig geweld in Kabul.

Een dergelijke verwarrende wijze van werken gaat niet op. Verzoeker wenst te verwijzen naar het derde middel, tweede onderdeel waarin hij deze werkwijze bespreekt.

[...]

Gelet op de omstandigheden en het specifieke profiel van verzoeker is het duidelijk dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, namelijk zij die als medestanders van buitenlandse troepen, in het bijzonder de Amerikaanse troepen worden aanzien. Als truckchauffeur voor het Amerikaanse leger maakt hij deel uit van groep die een groot risico op vervolging loopt. Derhalve dient hij erkend te worden als vluchteling.”

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nagelaten op een zorgvuldige manier te onderzoeken of er effectief dient te worden overgegaan tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst op artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat er onvoldoende werd nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, namelijk een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verder meent verzoeker dat *“Door te onderzoeken of er een vestigingsalternatief is in Kabul stelt verweerder feitelijk dat verzoekers regio gevaarlijk is en dat er naar een alternatief gezocht moet worden”*. Hij benadrukt dat het district Gardez in de provincie Paktia een hoge mate van willekeurig geweld kent en dat er duidelijk sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger. Hij citeert uit een rapport.

Vervolgens stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Zoals eerder reeds gesteld combineert verweerder op verwarrende wijze het onderzoek naar de mogelijk subsidiaire bescherming onder art. 48/4, §2, c Vw. met het onderzoek naar een intern vestigingsalternatief (art. 48/5, §3 Vw.).

1) *Enerzijds stelt verweerder dat de graad van willekeurig geweld in Kabul geen reëel risico op schade oplevert (art. 48/4, §2, c Vw.)*

2) *Anderzijds oordeelt verweerder dat Kabul een vestigingsalternatief is (art. 48/5, §3 Vw.).*

Dit zouden echter twee verschillende onderzoeken moeten uitmaken, waarbij verschillende criteria dienen te worden nagegaan.”

Hij voert ook aan dat de commissaris-generaal stelt dat hij om te beoordelen of er sprake is van willekeurig geweld het aantal burgerslachtoffers, het aantal conflictgerelateerde incidenten en het aantal ontheemden in ogenschouw neemt, doch dat hij die in feite nalaat te doen. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal stelt dat er naast doelgericht geweld ook geweld is met *“collateral damage”*, dat er aanslagen plaatsvinden zonder duidelijk doelwit op burgerlijke infrastructuur en dat IS er actief is. Vervolgens stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verweerder dient ander art. 48/4, §2, c Vw. tevens te onderzoeken of er een hoge mate van willekeurig geweld is. Hij stelt dat asielzoekers uit een aantal Afghaanse gebieden omwille van deze reden erkend worden. Hij stelt niet in welke gebieden precies. Verzoeker gaat ervan uit dat Kabul een van deze regio's is. Kabul ‘scoort’ immers hoog op de vermelde criteria (het aantal burgerslachtoffers, het aantal incidenten en het aantal ontheemden).

Volgens EASO (zie stuk 6), vonden er tussen 01.09.2016 en 31.05.2017 maar liefst 290 incidenten plaats. 20 % van de aanslagen in Afghanistan vindt plaats in Kabul. Het aantal slachtoffers blijft stijgen. Inmiddels is de stad ook het doelwit geworden van de IS-terreur. Hoewel veel van de aanslagen gericht zijn op specifieke doelwitten vallen er vele slachtoffers.

Verzoeker ging over tot bestreden beslissing op 27.03.2018. In heel 2017 vielen er met de regelmaat van de klok doden en gewonden in Kabul (zie stuk 7). In 2018 nam de graad van ernst nog toe. Ook in de maanden maart en april vonden er nog veel aanslagen plaats maar verweerder hield hier geen rekening mee (zie stuk 8-10). Er is nu sprake van een golf van aanslagen, zowel door IS, als door de Taliban, die telkens plaatsvinden in Kabul.”

Vervolgens citeert verzoeker uit een aantal rapporten en artikels. Hij meent dat de commissaris-generaal er niet omheen kan dat het aantal en de ernst van de incidenten is toegenomen. Hij stelt dat de Afghaanse overheid niet meer in staat is zijn burgers te beschermen. Vermits IS en de taliban net Kabul uitkiezen, lopen de inwoners een enorm risico, aldus verzoeker. Volgens hem klopt de bewering dat de ANA en ANP de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben niet.

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“In tegenstelling tot wat verweerder beweert, behoort verzoeker mogelijks wel tot een groep die een verhoogd risico loopt. Verweerder verwijst naar de dreigbrief en stelt dat dit element niet in aanmerking komt als persoonlijke omstandigheid om het risico op willekeurig geweld te beoordelen. Waarom dit zo is, maakt verweerder niet aannemelijk.

Het is aan verweerder om rekening te houden met de aanwezige elementen en niet per definitie bepaalde omstandigheden uit te sluiten. Bovendien kan verzoekers asielrelaas niet herleid worden tot 'een dreigbrief' en dienen zijn persoonlijke omstandigheden serieus in rekening te worden genomen bij de beoordeling van zijn risicoprofiel."

Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de richtlijnen van UNHCR voor Afghaanse asielzoekers van 19 april 2016, wijst verzoeker erop dat hierin duidelijk wordt gesteld dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in een stedelijke omgeving zonder familie kunnen wonen indien de noodzakelijke infrastructuur aanwezig is, de primaire bestaansvoorwaarden zijn vervuld en de regio onder effectieve overheidscontrole staat. Hij meent dat de commissaris-generaal nooit heeft onderzocht of deze voorwaarden vervuld zijn. Verzoeker wijst op artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en meent dat door de commissaris-generaal nooit werd nagegaan of Kabul effectief een veilig intern vestigingsalternatief is. In de bestreden beslissing wordt volgens verzoeker enkel de situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet nagegaan, doch er wordt niet geverifieerd of de noodzakelijke infrastructuur aanwezig is, of de primaire bestaansvoorwaarden vervuld zijn en of de regio onder effectieve overheidscontrole staat.

Verzoeker stelt voorts dat de commissaris-generaal bij het onderzoek in feite slechts zeer selectief rekening houdt met verzoekers profiel. Hij stelt dat zijn zus, haar echtgenoot en een neef inderdaad in Kabul wonen maar dat zij geen onderdak of bescherming kunnen bieden. Hij wijst erop dat hij duidelijk tijdens zijn gehoor heeft verklaard dat het voor zijn zus onmogelijk is om hem en zijn familie op te vangen. Hij stelt dat zij slechts één kamer heeft, waar zij ook haar schoonfamilie moet huisvesten.

Tevens merkt verzoeker op *"dat verzoeker geen alleenstaande man of een getrouwd koppel is"*, dat hij drie kinderen heeft en dat hij foto's van zijn kinderen voorlegde. Hij herhaalt dat de commissaris-generaal naliet na te gaan of aan de voorwaarden van UNHCR is voldaan betreffende het bestaan van een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels.

Tot slot stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Gelet op de hoge graad van geweld, in verzoekers regio (provincie Paktya, district Gardez) én in Kabul is het niet overtuigend om te beweren dat er geen sprake is van een situatie waarin verzoeker een groot risico loopt. Verzoeker heeft zijn herkomst aannemelijk gemaakt en er is geen sprake van een reëel intern vluchtalternatief in Kabul. Derhalve dient in ondergeschikte orde de status van subsidiaire bescherming toegekend te worden."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een vertaling van de voorgelegde dreigbrief (stuk 12), twee vrachtdocumenten (stukken 13 en 14), foto's van een truck (stuk 21) en (uittreksels uit) een reeks rapporten en artikels (stukken 3-11, 15-20 en 22).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 23 augustus 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het EASO-rapport *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Security Situation"* van december 2017, de COI Focus *"Afghanistan. Security Situation in Kabul city"* van 24 april 2018, het EASO-rapport *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Security Situation – update"* van mei 2018, het EASO-rapport *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2018 en de COI Focus *"Afghanistan. Corruptie en documentfraude"* van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een bewijs van zijn werk als truckchauffeur en informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Gardez en de stad Kabul (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omdat hij als truckchauffeur transporten uitvoerde voor het Amerikaanse leger. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet uitzocht wie precies naar zijn huis was gekomen en welke talibancommandanten precies verantwoordelijk waren voor de beweerdde bedreigingen aan zijn adres; (ii) hij geen beroep deed op de hulp van de dorpsouderen, terwijl die wel zouden hebben onderhandeld bij de ontvoering van zijn broer; (iii) het niet aannemelijk is dat de taliban zes maanden zouden laten verstrijken tussen de eerste en tweede bedreiging; (iv) hij ook bij de tweede bedreiging naliel de hulp van de dorpsouderen in te roepen, terwijl uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban vaak overleg plegen met dorpsouderen; (v) het evenmin aannemelijk is dat de taliban vier of vier en een halve maand zouden laten verstrijken tussen de tweede bedreiging en het sturen van de dreigbrief; (vi) zijn verklaringen over de dreigbrief niet geloofwaardig zijn en tegenstrijdig zijn met de inhoud van de voorgelegde dreigbrief; (vii) zijn verklaringen over de ontvoering van zijn broer eveneens ongeloofwaardig zijn, temeer daar deze ontvoering rechtstreeks zou voortvloeien uit verzoekers eigen reeds ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban; (viii) het loutere feit dat hij containers vervoerde naar legerbases op zich onvoldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde vast te stellen, daar uit de richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 aangaande Afghaanse asielzoekers blijkt dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden en hiervoor reeds kwam vast te staan dat aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht; en (ix) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht op als volgt:

“Zo is het vreemd dat u er geen idee van heeft welke talibanleden het precies waren die u verplichtten te stoppen met uw werk en vroegen om bij hen te komen werken. Wanneer u hier een eerste keer om gevraagd wordt, antwoordt u vaagweg dat het taliban van het district Zurmat zijn (CGVS, p. 21). Wanneer het CGVS vervolgens vraagt naar concrete namen van de commandanten van deze talibanleden, moet u toegeven dat u hen niet kent en komt u niet verder dan te vermelden dat Jalaluddin Haqqani een bekende commandant is (CGVS, p. 21). Dat u moet teruggrijpen naar deze algemene leider van het Haqqaninetwerk die weliswaar oorspronkelijk van Paktia afkomstig is, maar geen enkele commandant kunt benoemen van de taliban waar uw familie rechtstreeks contact mee had en die verantwoordelijk was voor uw vertrek uit Afghanistan is weinig geloofwaardig. Zelfs indien u op het moment zelf niet aanwezig was bij het bezoek van de taliban mag, gezien de dreiging die van hen uitging, verwacht worden dat u uitzocht wie er nu precies naar uw huis was gekomen en welke commandanten van de taliban hier eigenlijk voor verantwoordelijk was.”

Dienaangaande voert verzoeker aan in zijn verzoekschrift dat bedreigingen en aanslagen vaak op anonieme wijze plaatsvinden, dat hij reeds verklaarde dat de talibanleden bivakmutsen droegen en dat hij zelf niet aanwezig was bij hun komst, en dat het proberen uitzoeken wie de anonieme en gemaskerde talibanleden waren zijn situatie geenszins zou verbeteren. Er kan evenwel niet worden ingezien waarom het trachten te achterhalen van de identiteit van zijn belagers zijn situatie zou kunnen verslechteren, temeer daar verzoeker, zoals hij zelf stelt in zijn verzoekschrift, van huis wegbleef en slechts enkele keren naar de provincie Paktia terugkeerde. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat, om zijn situatie en de beweerdde bedreiging(en) correct te kunnen inschatten het zich informeren over de identiteit van zijn belagers wel degelijk nuttige informatie zou kunnen opleveren. Het loutere feit dat bedreigingen en aanslagen door de taliban vaker op anonieme wijze gebeuren (verzoekschrift, stuk 3), doet op zich geen afbreuk aan de voormelde redelijke verwachting. Verzoeker toont geenszins aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn de identiteit van zijn belagers te achterhalen. Zoals reeds terecht in de bestreden beslissing wordt opgemerkt (zie *infra*), had verzoeker de mogelijkheid om de hulp in te roepen van de dorpsouderen, die eveneens inzake de beweerdde ontvoering van zijn broer zouden hebben onderhandeld met de taliban.

Het loutere feit dat de talibanleden bivakmutsen zouden hebben gedragen wanneer zij langs verzoekers huis kwamen, kan op zich bezwaarlijk worden beschouwd als een onoverkomelijke hinderpaal om hun identiteit te trachten achterhalen, net zomin als verzoekers afwezigheid ten tijde van het langskomen van deze talibanleden. Verder voert verzoeker geen enkel concreet element aan dat hem zou verhinderen de identiteit van deze talibanleden te trachten te achterhalen. Verzoeker deed klaarblijkelijk geen enkele poging om de precieze identiteit van zijn belagers te achterhalen, hetgeen niet aannemelijk is gelet op het feit dat hij heden meent omwille van deze belagers internationale bescherming te behoeven.

Zoals hiervoor reeds aangestipt oordeelt de commissaris-generaal terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker na de eerste bedreiging niet de hulp van de dorpsouderen zou hebben ingeroepen, die immers bij de beweerde ontvoering van verzoekers broer met de taliban zouden hebben onderhandeld:

“Ook uw reactie op deze eerste bedreiging is niet aannemelijk. U verklaart dat u zodanig bang was dat u stopte met werken voor de Amerikanen (CGVS, p. 22) maar tegelijkertijd zocht u geen hulp (CGVS, p. 22). U verklaart zelf dat de ouderen gingen onderhandelen met de taliban voor de vrijlating van uw broer nadat u het land reeds verlaten had (CGVS, p. 20, 26). Het lijkt er dan ook op dat de ouderen, niet enkel een communicatielijf hadden lopen naar de taliban, maar dat ze ook welwillend waren om op te komen voor hun dorpelingen. Het is dan ook vreemd dat u geen beroep op hen deed omdat u ervan uitgaat dat de malik en de dorpsouderen wisten dat u reeds vier jaar lang containers verplaatste voor Amerikanen en niets zouden hebben kunnen doen (CGVS, p. 22). Er mag van worden uitgegaan dat u toch op elke mogelijke manier zou hebben proberen onder de dreiging van de taliban uit te komen, gezien u een eerste stap had gezet en was gestopt met werken (CGVS, p. 19).”

Verzoeker voert dienaangaande aan in zijn verzoekschrift dat hij dacht dat de bedreigingen door de taliban zouden ophouden omdat hij met zijn werkzaamheden als truckchauffeur was gestopt, dat de tussenkomst van de dorpsouderen bij de ontvoering van zijn broer niet verwonderlijk is en dat deze dorpsouderen vaak zelf onder druk staan van de taliban en niet zomaar het risico nemen om tussen te komen. Ondanks de druk waaronder de dorpsouderen volgens verzoeker gebukt gaan, dient vastgesteld dat de dorpsouderen in verzoekers geval wel degelijk zouden zijn tussengekomen in de ontvoering van zijn broer. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt bovendien dat onderhandelingen tussen dorpsouderen en talibanleden in Afghanistan vaak voorkomen. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat de ouderen van verzoekers dorp wel degelijk voldoende sterk in hun schoenen stonden om onderhandelingen met de taliban aan te gaan. Hoewel kan worden aangenomen dat het feit dat verzoeker met zijn werkzaamheden als truckchauffeur stopte, in verzoekers hoofde de verwachting kon creëren dat de bedreigingen door de taliban zouden ophouden, dient vastgesteld dat verzoeker ook na de tweede bedreiging naliel zich op de hulp van de dorpsouderen te beroepen (zie *infra*). Daarenboven verklaarde verzoeker dat de taliban reeds bij de eerste bedreiging eveneens eisten dat verzoeker met hen zou samenwerken, een eis waaraan hij vooralsnog geen gevolg had gegeven, zodat er wel degelijk nog een bedreiging bestond die de tussenkomst van de dorpsouderen zou kunnen motiveren. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat de situatie van zijn broer veel drastischer was daar deze werd ontvoerd, dient erop gewezen dat verzoeker voorhoudt dat hij tweemaal door de taliban werd bedreigd in zijn huis, dat hij een dreigbrief ontving en dat hij naar België diende te vluchten teneinde alhier internationale bescherming te bekomen. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoekers persoonlijke situatie, zoals hij die voorhoudt, voldoende drastisch is dat een tussenkomst van de dorpsouderen minstens zou kunnen worden gevraagd, *quod non*. Het feit dat verzoeker zou zijn gestopt met zijn werkzaamheden als truckchauffeur maakt dat aan zijn bewering dat zijn broer “een neutraler profiel” zou hebben geen waarde kan worden gehecht.

Aangaande de tweede bedreiging door de taliban motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Ook uw verklaringen over de tweede benadering van de taliban aan uw adres zes maanden later kunnen niet overtuigen. Zo roept het vragen op dat de taliban u zes maand gerust zouden hebben gelaten nadat ze een eerste keer waren langsgelkomen (CGVS, p. 23). Ze wilden reeds bij het eerste bezoek aan uw huis dat u met hen zou meewerken (CGVS, p. 19, 21). Waarom ze dan zolang nog gewacht hebben alvorens een tweede keer te komen, mag een raadsel heten. Ook vreemd is dat u niet weet of deze mensen dezelfde talibanleden waren als de vorige keer omdat ze hun gezichten bedekt hielden (CGVS, p. 23). Vreemd is ook dat ze deze keer zouden gezegd hebben dat ze u zouden onthoofden waar u ook heenging (CGVS, p. 23), maar u ondanks deze expliciete doodsbedreigingen wederom geen hulp zocht bij de ouderen of malik van het dorp, noch zou u enige andere poging hebben ondernomen om te onderhandelen met de taliban (CGVS, p. 23).”

U verklaart dat u dit niet kon doen omdat de taliban mensen direct doden als zij over geld spreken met hen (CGVS, p. 24) hetgeen geenszins overeenkomt met objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de taliban vaak overleg plegen met de stamouderen. Bovendien bleef u na dit tweede bezoek van de taliban, waarin zij u uitdrukkelijk met de dood bedreigden indien u niet voor hen zou komen werken, nog vier of vier en een halve maand lang in Afghanistan (CGVS, p. 24). Het verlaten van thuisland, familie en eigen gezin is uiteraard een moeilijke beslissing maar juist het feit dat u noch in de zes maanden tussen de twee thuisbezoeken van de taliban, noch in de vier à vier en een halve maand na het tweede thuisbezoek van de taliban ook maar één stap ondernam om een andere oplossing te proberen vinden voor uw problemen met de taliban, ondermijnt uw geloofwaardigheid sterk."

Verzoeker motiveert in zijn verzoekschrift dat hij niet kan uitleggen waarom de taliban zes maanden na de eerste bedreiging wachtten alvorens een tweede keer langs te komen, dat dit geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid en dat *"dit wellicht te maken heeft met het feit dat de Taliban hem zochten, maar niet vonden"*. Hiermee komt verzoeker evenwel niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen, het vervolgens tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal en het tenslotte opwerpen van een *post factum*-bewering, hetgeen niet als een dienstig verweer kan worden aangenomen. Er kan immers wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat de taliban op doortastende en directe wijze te werk zouden gaan indien zij werkelijk verzoekers samenwerking eisten. Dat zij zes maanden zouden talmen alvorens verzoeker een tweede keer te bedreigen, zonder dat verzoeker hiervoor een afdoende verklaring kan bieden, is met het voorgaande niet te rijmen. Dat de taliban hem zochten maar niet vonden, kan evenmin als een afdoende verklaring voor het beweerde talmen van de taliban worden aangenomen, vermits verzoeker ten tijde van de beweerde tweede bedreiging, net als bij de eerste bedreiging, niet aanwezig was, zodat verzoekers afwezigheid op zich niet kan worden beschouwd als een hinderpaal voor de taliban om hem te bedreigen. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat het vreemd is dat verzoeker niet weet of het bij deze tweede bedreiging om dezelfde talibanleden ging als dezen die hem de eerste keer zouden hebben bedreigd, en dus niet, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, dat het vreemd is dat de talibanleden ook bij deze tweede bedreiging gemaskerd zouden zijn geweest. Dat verzoeker na deze tweede bedreiging bovendien opnieuw naliert de hulp in te roepen van de dorpsouderen, hoewel deze klaarblijkelijk wel hulp zouden kunnen bieden (zie *supra*), is een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. De informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 4 en 6) doet geen afbreuk aan de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'), vermits uit deze informatie geenszins kan blijken dat de dorpsouderen enkel bij ontvoeringen zouden tussenkomen en niet bij bedreigingen, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift.

Verder stelt verzoeker onder meer als volgt in zijn verzoekschrift: *"Verweerder geeft de indruk dat verzoeker 4.5 maand rustig afwachtte, na de tweede bedreiging. Verzoeker bleef na de tweede bedreiging inderdaad nog een tijd in Afghanistan. Hij zorgde er echter voor dat hij niet in Paktia, zijn provincie was, zodat de Taliban hem niet zomaar zouden kunnen vinden. Hij hoopt immers dat als hij weg zou blijven ze hem op een dag met rust zouden laten (zie gehoor CGVS, p. 24). Zoals verweerder terecht stelt, is het achterlaten van een gezin en familie geen eenvoudige beslissing en een allerlaatste remedie. Verzoeker had immers de verantwoordelijkheid om voor zijn vrouw en drie kinderen te zorgen. Zomaar vertrekken, met de hoop dat de situatie nog zou kunnen verbeteren, was dus geen optie."* Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker aan de voorgehouden bedreigingen door de taliban zou kunnen ontsnappen, voor zover hieraan geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, door zich elders in Afghanistan te vestigen. Buiten twee bedreigingen aan zijn huis waarbij hij zelf niet aanwezig was en het ontvangen van een dreigbrief, heeft verzoeker immers persoonlijk geen uitvoering van de gedane bedreigingen ondergaan. Hoe dan ook, het loutere feit dat verzoeker ervoor zorgde dat hij zich niet in de provincie Paktia bevond, heeft er klaarblijkelijk niet voor gezorgd dat de taliban hem niet meer bedreigden, aangezien hij na de tweede bedreiging bij hem thuis ook nog een dreigbrief zou hebben gekregen. Behalve het wegblijven uit Paktia, nam verzoeker geen enkele concrete maatregel om de bedreigingen van de taliban actief af te wenden. Hoger werd reeds gewezen op de mogelijkheid *in casu* om de tussenkomst van de dorpsouderen te vragen (zie *supra*). Dat verzoeker overigens zijn echtgenote en drie kinderen achterliet, terwijl hij zelf de provincie Paktia vermeer en naar België vluchtte, is een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, vermits dit handelen zijn vrees voor de taliban, die eventueel verzoeker onder druk zouden kunnen zetten door het bedreigen van zijn echtgenote en/of kinderen, danig relativeert.

Aangaande de dreigbrief van de taliban (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Vervolgens zou u de finale beslissing om het land te verlaten, genomen hebben toen de taliban een dreigbrief neerlegden waarin zij zeiden dat zij u overal zouden vinden en doden, waarop u nog vijf

dagen in Afghanistan bleef en dan vertrok (CGVS, p. 24). Zowel uw verklaringen over deze dreigbrief en de bedreigingen van de taliban hierin, als de dreigbrief zelf vertonen echter zodanig ernstige gebreken dat uw algemene geloofwaardigheid sterk wordt aangetast. Opnieuw is het uiterst frappant dat de taliban vier of vier en een halve maand na hun tweede bezoek aan uw huis gewacht zouden hebben om u een dreigbrief te sturen (CGVS, p. 24). Dat deze taliban, die eigenlijk wel plannen met u hadden want ze wilden dat u met hen zou meewerken, zoveel geduld zouden hebben met u, en zoveel tijd lieten tussen de verschillende dreigementen door, is gewoonweg niet geloofwaardig. Op die manier moeten de taliban ook geweten hebben dat ze u de tijd gaven concrete ontsnappingsplannen te maken, zodat ze in hun eigen voet schoten en hun eigen plannen in het water lieten vallen.

Vervolgens zijn ook uw eigen verklaringen over de dreigbrief niet geloofwaardig en bovendien tegenstrijdig met de inhoud ervan. U beweert dat deze brief de concrete aanleiding was van uw vertrek uit Afghanistan en dat u deze kreeg vijf dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 24, 25). U stelt verder dat u Afghanistan verliet op de 15e van de 9e maand van 2015 en dat u dit precies weet omdat u een contract moest ondertekenen bij de smokkelaar voor het geval u Europa niet zou bereiken (CGVS, p. 13, 14). U verklaart daarenboven dat u ongeveer 40 à 50 dagen onderweg was van Afghanistan naar België (CGVS, p. 25; verklaring DVZ dd. 13/01/16, p. 10). Aangezien u in België aankwam op 4 november 2015 en asiel aanvraag op 9 november 2015 kan inderdaad besloten worden dat u ongeveer midden september Afghanistan verliet, een reistijd van 40-50 dagen indachtig. Het is dan ook hoogst merkwaardig dat de dreigbrief van de taliban de Islamitische datum 27/12/1436 heeft. Deze datum komt immers overeen met 11 oktober 2015 Gregoriaanse kalender, met andere woorden bijna een maand ná uw vertrek uit Afghanistan. Uw verklaring wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, is dat de taliban u eigenlijk één maand de tijd gaven om u aan te geven en u anders gedood zou worden (CGVS, p. 25). Dit is niet ernstig, incoherent met uw eerdere verklaringen en bovendien ook tegenstrijdig aan de werkelijke inhoud van de dreigbrief die nergens melding maakt van een deadline om u aan te geven.

Sterker nog, de inhoud van de dreigbrief is volstrekt tegenstrijdig aan het door u geschetste asielrelaas in het algemeen. In de dreigbrief verklaren de taliban dat u moet stoppen met uw werk voor de Amerikanen of gedood zou worden. Nochtans beweert u dat de taliban, die overal mensen hebben (CGVS, p. 22), reeds maanden eerder op de hoogte waren van het feit dat u niet langer werk deed voor de Amerikanen en u enkel bleven lastig vallen omdat ze nu wilden dat u voor hen zou gaan werken (CGVS, p. 22, 24). Dat zij dit ineens zouden vergeten en terug zouden eisen dat u uw werk voor de Amerikanen moest stopzetten, is volstrekt ongeloofwaardig. Dat u daarenboven niet eens weet of de dreigbrief vermeldt waar u zich precies zou moeten aanmelden (CGVS, p. 25) getuigt geenszins van enige interesse in deze doodsb bedreiging van de taliban. Deze vaststellingen over de gebeurtenis die volgens u de directe aanleiding was van uw vertrek uit Afghanistan, doen op ernstige wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. De tegenstrijdigheden met de door u neergelegde dreigbrief tast niet enkel de geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan, maar maakt ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze dreigbrief. Ook het geloof in de authenticiteit van de andere door u neergelegde documenten, wordt door het voorgaande aangetast."

Verzoeker stelt dienaangaande in zijn verzoekschrift vooreerst dat het feit dat het "frappant" is dat de taliban vier of vier en een halve maand na de tweede bedreiging bij zijn huis hebben gewacht met het bezorgen van de dreigbrief, niet ter zake doet, dat zijn verklaringen coherent zijn en dat hij de feiten weergeeft, dat hem niet kan worden verweten dat de taliban opnieuw enkele maanden wachtten en dat "Wellicht heeft dit zolang geduurd omdat verzoeker nagenoeg niet meer in de provincie Paktia kwam en hij dus niet door de Taliban was aangetroffen". Hoger werd er reeds op gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat een terroristische organisatie als de taliban in Afghanistan op een directe wijze te werk gaat (zie *supra*), zodat het gegeven dat de taliban opnieuw gedurende vier of vier en een halve maand zouden talmen, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Het loutere feit dat verzoeker veelal zou zijn weggebleven uit de provincie Paktia, biedt evenmin een afdoende verklaring voor het talmen van de taliban, vermits verzoekers fysieke aanwezigheid in de provincie Paktia geenszins vereist bleek om hem twee keer te bedreigen bij hem thuis en hem nadien alsnog een dreigbrief te bezorgen. Opnieuw lijkt verzoeker te bevestigen dat hij aan de beweerde bedreigingen van de taliban zou kunnen ontsnappen door zich elders in Afghanistan te vestigen waar hij in zijn verzoekschrift verder stelt als volgt: "Verzoeker reed als truckchauffeur voortdurend over heel Afghanistan rond. Hij kon dus al eerder ontsnappen maar deed niet omwille van de zorg voor zijn familie en zijn hoop dat de bedreigingen zouden ophouden." (eigen onderlijning). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de zogenaamde zorg voor zijn familie vanuit Afghanistan heel wat gemakkelijker te organiseren zou zijn dan heden vanuit België, zodat dit bezwaarlijk als een afdoende belemmering kan worden beschouwd voor een eventuele hervestiging elders in Afghanistan.

Hoger werd tevens reeds aangehaald dat het feit dat verzoekers familie heden nog steeds in Afghanistan verblijft, op zich een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas (zie *supra*).

Wat betreft de dreigbrief zelf dient vooreerst vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift onterecht voorhoudt dat van deze dreigbrief door de commissaris-generaal geen vertaling zou zijn voorzien. Het administratief dossier bevat immers wel degelijk een vertaling (zie map 'Documenten'). In zoverre verzoeker voorhoudt dat in het aan zijn raadsman overgemaakte dossier geen vertaling van de dreigbrief aanwezig was, dient erop gewezen dat het inzagerecht verzoeker toelaat om zijn dossier op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren indien hij van oordeel is dat informatie uit het dossier ontbreekt. In tegenstelling tot wat verzoeker in voorliggend verzoekschrift stelt, kon hij wel degelijk kennis nemen van deze vertaling aangezien het administratief dossier een kopie van deze vertaling bevat. De vertaling die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift (stuk 12) stemt inhoudelijk bovendien zo goed als volledig overeen met de vertaling in het administratief dossier.

Voor het overige kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn verweer aangaande de inhoud van deze dreigbrief. Uit geen van de vertalingen (verzoekschrift, stuk 12 en map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt vooreerst dat de op de brief vermelde datum een einddatum zou zijn van een termijn die verzoeker zou zijn gegeven om aan de eisen van de taliban te voldoen. Deze datum bevindt zich onderaan de brief, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dit datum van het opmaken en/of het afleveren van de brief is, temeer daar uit geen van de bewoordingen van de voorliggende vertalingen kan worden opgemaakt dat er in deze brief sprake is van het geven van een termijn. Het is bovendien geheel ongeloofwaardig dat de taliban, nadat zij tussen de eerste en de tweede bedreiging aan zijn huis reeds zes maanden wachtten en tussen de tweede bedreiging en de dreigbrief nog eens vier of vier en een halve maand wachtten, verzoeker in de dreigbrief nog een bijkomende termijn van een maand zouden geven om aan hun eisen te voldoen, terwijl verzoeker in zijn verzoekschrift telkens oppert dat het talmen van de taliban te wijten zou zijn aan zijn afwezigheid uit de provincie Paktia en het feit dat zij hem er niet konden aantreffen en hij in de tussentijd nog steeds niet aan de eisen van de taliban zou hebben voldaan. Uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt verder dat de datum op de dreigbrief overeenstemt met 11 oktober 2015 in de Gregoriaanse kalender, terwijl uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij midden september 2015 Afghanistan reeds zou hebben verlaten, hetgeen betekent dat verzoeker de dreigbrief zou hebben ontvangen na zijn vertrek, terwijl hij zelf het ontvangen van deze dreigbrief omschrijft als de rechtstreekse en directe aanleiding voor zijn vlucht naar België en aldus beweert dat hij nog in Afghanistan was toen de brief werd afgeleverd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de taliban twee eisen stelden (stoppen met werken voor de Amerikanen enerzijds en zich bij hen aanmelden anderzijds) en dat *"Hoewel verzoeker al enige tijd gestopt was met werken voor de Amerikanen, uit vrees voor repercussies, en hoewel verzoekers moeder dit ook al had gecommuniceerd, waren de Taliban hiervan klaarblijkelijk niet van overtuigd."*, dient vastgesteld dat uit geen van beide voorliggende vertalingen van de dreigbrief blijkt dat de taliban zouden eisen dat verzoeker met hen zou samenwerken - er wordt in de dreigbrief enkel melding gemaakt van het stoppen met werken voor de Amerikanen - alsook dat niet kan worden ingezien dat een organisatie als de taliban, die reeds twee keer bij zijn huis waren langsgekomen en die volgens verzoeker overal mensen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 22), niet zou weten dat verzoeker intussen was gestopt met het werken voor de Amerikanen. Zij zijn in de eerste plaats immers wel te weten gekomen dat verzoeker voor de Amerikanen werkte, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij over een informatienetwerk beschikken dat hen over verzoekers verdere activiteiten na hun eerdere bedreigingen op de hoogte houdt.

Aangaande de ontvoering van verzoekers broer wordt in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal terecht gesteld als volgt:

"Hoewel de ontvoering en mishandeling van uw broer K. na uw vertrek uit Afghanistan rechtstreeks voortvloeien uit uw eigen vervolging door de taliban en die vervolging reeds ongeloofwaardig werd bevonden, zijn ook uw verklaringen over de ontvoering en mishandeling van uw broer weinig geloofwaardig waardoor ook uw algemene geloofwaardigheid opnieuw ondermijnd wordt. Zo is het allerm minst geloofwaardig dat uw broer na uw vertrek uit Afghanistan uw eigen truck nam om nog mee rond te rijden, waardoor hij gespot zou zijn door de taliban en meegenomen zou zijn (CGVS, p. 20). U geeft namelijk zelf aan dat het zodanig onveilig was voor u om terug te keren naar uw dorp dat u uw truck in een andere provincie liet en in het geheim terugkeerde (CGVS, p. 22).

Dat uw broer dan ook deze truck zou overnemen en verder zou gebruiken in hetzelfde district als datgene waar u door de taliban ter dood veroordeeld werd net omwille van uw werk met die truck, is niet ernstig, te meer daar u zelf aangeeft dat de taliban uw truck kenden (CGVS, p. 26)."

Dienaangaande voert verzoeker vooreerst als volgt aan in zijn verzoekschrift: *"Verweerder stelt ook dat de verklaringen over de ontvoering en mishandeling van verzoekers broer weinig geloofwaardig zijn. Waarom deze verklaringen 'weinig geloofwaardig' zijn, is niet overtuigend. Klaarblijkelijk zijn de verklaringen niet volledig ongeloofwaardig aangezien het 'weinig geloofwaardig' wordt genoemd. Bovendien verwijst verweerder zelf naar het bestaan van de ontvoering en de onderhandelingen van de Taliban (zie beslissing CGCS, p. 2)." en "Betreffende de ontvoering spreekt verweerder zichzelf ook tegen. Enerzijds stelt hij dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn (zie beslissing CGVS p. 3), anderzijds verwijst hij wel tweemaal naar het bestaan van de ontvoering en de onderhandelingen met de dorpsouderen (zie beslissing CGVS p. 2). Het gaat niet op warm en koud tegelijk te blazen."* Hoewel het gebruik van de bewoordingen *"weinig geloofwaardig"* in de bestreden beslissing misschien op zich ruimte laat voor interpretatie, blijkt uit een lezing van het geheel van de hiervoor geciteerde motivering dat de commissaris-generaal aan de beweerde ontvoering van verzoekers broer en de onderhandelingen naar aanleiding van deze ontvoering tussen de taliban en de dorpsouderen géén geloof hecht. Voorts dient erop gewezen dat, waar verzoeker beweert dat de commissaris-generaal enerzijds *"weinig geloof"* hecht aan de ontvoering en de onderhandelingen en anderzijds zelf naar de ontvoering en onderhandelingen verwijst in het kader van de beoordeling van verzoekers reacties op de bedreigingen door de taliban, de commissaris-generaal hierbij niet verwijst naar deze ontvoering en onderhandelingen als vaststaande gegevens of feiten, maar zich hierbij slechts baseert op verzoekers eigen verklaringen. Geenzins kan hieruit worden afgeleid dat de commissaris-generaal alsnog geloof zou hechten aan de ontvoering van verzoekers broer en de onderhandelingen hieromtrent tussen de taliban en de dorpsouderen.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de truck de enige mogelijke bron van inkomsten vormde na zijn vertrek, dient erop gewezen dat dit slechts een *post factum*-bewering betreft waarvan verzoeker nooit eerder melding maakte. Bovendien kan niet worden ingezien dat het rijden met deze truck werkelijk de enige mogelijke bron van inkomsten zou zijn voor verzoekers familie in Afghanistan, zelfs wanneer verzoeker reeds drie keer met de dood zou zijn bedreigd en intussen reeds naar het buitenland diende te vluchten. Dat verzoekers broer het risico zou nemen om met deze truck te rijden, ondanks de problemen die verzoeker reeds zou hebben gekend en hierbij het risico lopend dat hij door de taliban voor verzoeker zou worden aanzien, die reeds met de dood werd bedreigd, is dan ook geheel onaannemelijk. Het opwerpen van dergelijke ongeloofwaardige *post factum*-bewering kan dan ook geenzins een ander licht werpen op de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing. Dat verzoeker door de taliban werd bedreigd omdat hij voor de Amerikanen werkte en niet *per se* omdat hij met een truck reed, doet hieraan geen afbreuk, al was het maar omdat verzoeker volgens zijn verklaringen nog steeds niet zou hebben voldaan aan de eis van de taliban om met hen samen te werken en verzoekers broer dan ook nog steeds een groot risico nam door met deze truck alsnog te rijden in het district Gardez. De foto's die verzoeker van zijn truck voorlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stuk 21) tonen enkel een truck en een truck die in brand staat met gemaskerde mannen op de voorgrond. Hieruit kan geenzins worden afgeleid dat dit verzoekers truck zou betreffen. Foto's hebben, wegens de manipuleerbaarheid ervan naar plaats, tijd en omstandigheden, immers geen bewijswaarde, temeer daar zij *in casu* niet vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Documenten hebben namelijk slechts een ondersteunende werking, met name het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

"Daarnaast dient gesteld te worden dat louter en alleen het gegeven dat u in het verleden containers zou vervoerd hebben naar legerbasissen niet voldoende is om aan te nemen dat u een gegronde vrees op vervolging zou hebben. Uit de "UNHCR guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016, kan worden afgeleid dat de nood aan bescherming van burgers die samenwerken met de overheid afhankelijk is van de omstandigheden eigen aan de zaak. Het loutere gegeven dat u in het verleden deze werkzaamheden zou hebben uitgevoerd, volstaat niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U geeft aan dat u dit werk deed van 2010 tot einde 2014 (CGVS, p. 8, 11). Aangezien uw problemen met de taliban zoals hierboven toegelicht ongeloofwaardig zijn, kan besloten worden dat u in die tijd op geen enkel moment persoonlijk bedreigd werd door de taliban waardoor het niet aannemelijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan ineens wel problemen zou ondervinden door het werk dat u in het verleden uitvoerde."

Bovendien geeft u zelf aan dat u nooit rechtstreeks contact had met Amerikanen en niet eens weet welke Amerikanen er eigenlijk op die basissen werkten (CGVS, p. 9). Dat u aldus louter omwille van uw werkzaamheid in het verleden een vrees voor vervolging zou hebben is niet aannemelijk."

Dienaangaande verwijst verzoeker slechts naar algemene informatie (verzoekschrift, stukken 4, 5, 15, 17, 19 en 20). Deze informatie doet evenwel geen afbreuk aan de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat de nood aan bescherming voor burgers die samenwerken met de overheid afhankelijk is van de omstandigheden eigen aan de zaak. Er dient dus een beoordeling *in concreto* te worden gemaakt. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban. Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij sinds 2014 is gestopt met het uitvoeren van transportactiviteiten voor de Amerikanen. Hoewel verzoekers activiteiten als truckchauffeur, ook voor de Amerikanen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, verzoekschrift, stukken 13 en 14 en rechtsplegingsdossier, stuk 11, stuk 1), *prima facie* op zich niet in twijfel worden getrokken, volstaan deze activiteiten, gelet op het voorgaande, op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aannemelijk te maken. Dienaangaande dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker slechts verwijst naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en die bijgevolg niet kan volstaan om de door hem aangevoerde vrees voor vervolging (alsnog) *in concreto* aannemelijk te maken. Dit geldt eveneens voor waar verzoeker verwijst naar informatie aangaande gedwongen rekruteringen door de taliban in de provincie Paktia (verzoekschrift, stuk 11), terwijl hoger reeds is komen vast te staan dat aan de voorgehouden poging van de taliban tot gedwongen rekrutering van verzoeker geen geloof kan worden gehecht.

Tot slot oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier):

"De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Uw originele taskara, uw registratieboekje van uw truck, uw rijbewijs, leveringsdocumenten van uw werk, een foto van uw kinderen en de omslag zeggen louter iets over uw identiteit en tewerkstelling, die niet in vraag worden gesteld, maar niets over de door u beweerde vervolgingsfeiten door de taliban. De dreigbrief werd eveneens aangehaald om incoherenties aan te tonen in uw asielmotieven. Wat betreft de foto's van uw truck moet worden opgemerkt dat nergens uit blijkt dat dit uw truck is. Bovendien zijn foto's per definitie een momentopname waardoor ze geen bewijs kunnen vormen voor uw asielrelaas. Tot slot moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

Gezien het geheel van wat voorafgaat, kan verzoeker niet worden bijgetreden in zijn bewering dat de commissaris-generaal aan "cherry picking" doet en dat het niet duidelijk zou zijn "Waarom een deel van verzoekers documenten (originele taskara, registratieboekje, rijbewijs, leveringsdocumenten, foto van kinderen) wél worden aanvaard en waarom de foto's van de truck en de dreigbrief niet worden aanvaard". Uit het voorgaande blijkt dat wel degelijk een gedegen onderzoek werd gedaan. Waar verzoeker stelt dat de door hem voorgelegde stukken zich niet bevonden in het dossier dat zijn raadsman opvroeg, kan nogmaals worden gewezen op het hoger vermelde inzagerecht. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker zelf weet welke documenten hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft voorgelegd. De rechtspraak waarnaar verzoeker dienaangaande verwijst betreft verder een situatie waarin bepaalde stukken niet werden overgemaakt aan de Raad, terwijl *in casu* de door verzoeker voorgelegde stukken zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden (zie map 'Documenten'), zodat een verwijzing naar deze rechtspraak, die bovendien geen precedentwaarde heeft, niet relevant is. De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde vertaling van de dreigbrief (stuk 12), de vrachtdocumenten (stukken 13 en 14) en de foto's van de truck (stuk 21) werden hoger reeds besproken. Met betrekking tot de overige stukken bij het verzoekschrift en de aanvullende nota (verzoekschrift, stukken 3-11, 15-20 en 22 en rechtsplegingsdossier, stuk 11, stukken 2-7) dient herhaald dat dit slechts algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op verzoekers persoon en dan ook niet volstaat om de door hem aangevoerde vrees voor vervolging (alsnog) *in concreto* aannemelijk te maken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Security Situation*" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Security Situation (- update)*" van december 2017 en mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO-rapport *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Security Situation (-update)"* van december 2017 en mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *"high profile"* doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviserd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het EASO-rapport *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Security Situation (- update)"* van december 2017 en mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de Taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. In de loop van 2016 heeft IS in de stad Kabul een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid werd geviserd. Deze aanslagen op zich kunnen niet worden beschouwd als willekeurig geweld tegen burgers zonder aanwijsbaar doelwit.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 7-9, 11, 19 en 22 en aanvullende nota, stukken 2-7) ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt."

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u jarenlange werkervaring heeft opgedaan in de textielwinkel van uw vader (CGVS, p. 5), erna als arbeider met uw neven (CGVS, p. 5) en nog later als truckchauffeur (CGVS, p. 6, 8). Ondanks uw gebrek aan scholing blijkt u naast Pasjtoe een goede kennis te hebben van Dari en kunt u zichzelf goed uitdrukken in deze taal tijdens het gehoor bij het CGVS (CGVS, p. 16-17), hetgeen u zeker kan helpen bij het vinden van werk in Kabul. Naast deze elementen inzake werkervaringen beschikt u er daarenboven ook nog over een familiaal netwerk dat u bijkomend kan ondersteunen bij terugkeer. Uw zus en haar man wonen immers in de stad Kabul en deze laatste zou er werken als taxichauffeur (CGVS, p. 14). U heeft ook nog een neef langs vaderskant die in Kabul woont (CGVS, p. 15), er werkt als ingenieur voor Roshan of Areeba en een winkel heeft (CGVS, p. 16).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Waar verzoeker wijst op de richtlijnen van UNHCR aangaande Afghaanse asielzoekers (verzoekschrift, stuk 19) en aanvoert dat de voorwaarden waaronder alleenstaande mannen en getrouwde koppels in stedelijke gebieden kunnen worden geacht zonder netwerk een bestaan op te bouwen, dient erop gewezen dat uit de hiervoor geciteerde motivering blijkt dat verzoeker in Kabul wel degelijk over een familiaal netwerk beschikt. Wat betreft zijn zus die in Kabul woont, wijst verzoeker erop dat zij slechts één kamer ter beschikking zou hebben waar zij ook haar schoonfamilie moet huisvesten. Nergens wordt echter gesteld dat verzoeker bij zijn zus zou moeten gaan inwonen. De steun die hij van zijn familiaal netwerk zou kunnen krijgen, kan immers niet worden beperkt tot het bieden van onderdak in de eigen woning. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota wijst op het feit dat hij kinderen heeft, dient erop gewezen dat verzoeker heden ook in België is gescheiden van zijn kinderen en dat er hoger reeds op werd gewezen dat het feit dat hij zijn kinderen in Afghanistan achterliet. Verzoeker toont geenszins *in concreto* aan dat of op welke wijze het feit dat hij kinderen heeft hem zou verhinderen om zich ingeval van terugkeer in Kabul te vestigen. Daarenboven dient opgemerkt dat noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een verwijderingsmaatregel inhoudt. Waar verzoeker verwijst naar zijn problemen met de taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds werd vastgesteld dat aan zijn problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met het voormelde artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER